

NIKDY NEZAPOMEŇ

Lenka Rzepková



Nikdy nezapomeň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Lenka Rzepková
Nikdy nezapomeň – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

NIKDY

NEZAPOMEŇ

Lenka Rzepková

Příběh pro všechny ty,
kteří nezapomněli na kus
toho malého dítěte v sobě.

Příběh pro všechny ty,
kteří na něj zapomněli.

Příběh pro všechny.

Věnováno mamince a celé mé rodině.



Poděkování

Chtěla bych ze srdce poděkovat celé své rodině, přátelům a všem těm, kteří se podíleli na vzniku této knihy.

Děkuji, že jste se mnou sdíleli tu pestrou škálu emocí, zkušeností, zážitků, postřehů a vjemů, které mě na této cestě provázely, potkaly a obohacily.

Jmenovitě bych pak ráda poděkovala své mamince Marii Rzezkové, která tomu nápadu uvěřila, ještě když byl pouze v mé hlavě, a která je mým parťákem v dobrém i ve zlém a celý proces vytváření knihy se mnou sdílela – nejen hodiny telefonování jsou toho důkazem. Mému tatínkovi Stanislavu Rzezkovi, který řešil praktické záležitosti, dával mi cenné rady a knize také věřil od samého začátku. Mým bratrům Filipovi a Adamovi za podporu, Filipovi za krásný videotrailer ke knize a Adamovi za vtipné komentáře.

Dále bych ráda poděkovala Jonáši Klvaňovi za technickou podporu při tvorbě ilustrací a skvělým kolegům, kteří spolupracovali svědomitě a s plným nasazením – redaktorce Lindě Vomáčkové, korektorce Evě Kadlecové, grafičce Aleně Burneleit a sazeči Jirkovi Houžvičkovi. Děkuji i Veronice Prudilové za sdílení.

Nesmím zapomenout taky na všechny sponzory a vás, kteří jste přispěli na vznik této knihy – bylo vás hodně a bez vás by kniha nebyla, takže ještě jednou velké díky.

A v neposlední řadě bych ráda poděkovala všem přátelům a blízkým. Kdybych měla vypsát všechny, stránka by nestačila, ale doufám a pevně věřím, že se v tomto poděkování všichni, kdo jste mi nějak pomohli, najdete, neboť si vás neskutečně vážím a mám vás ráda. Zkrátka a dobře všem, kteří jsou součástí tohoto příběhu, této kapitoly, děkuji.

A s pokorou a malou dušičkou děkuji také sama sobě, že jsem našla odvahu tu knihu napsat a ilustrovat.

Bylo to občas náročné, ale i krásné, a pokud právě držíte tuto knihu v rukou, vážně se to stalo a já tomu stále nemůžu uvěřit! Štípněte mě někdo, jestli se mi to nezdá.

KNIHA JE. JE TO TAM. DĚKUJU.

Vaše určitě dojatá Léňa, aneb Nikdy nezapomeňte

1. *Cácorka*

„Čím chceš být, až vyrosteš?“ zeptali se malinké Kate, které tehdy bylo asi devět let, měla dlouhé rovné hnědé vlasy, pár pih na tváři, útlou postavu, dva dolíčky a široký šibalský úsměv, který ji vystihoval. Její velké zelenošedé oči už pobláznily nejednoho člověka. Byla roztomilost sama. Všichni ji měli rádi. Kam vešla, tam bylo veselo. Celý prostor jako by se vždy rozsvítil vřelostí a láskou.

Zároveň byla často roztržitá a někdy měla problém se soustředit. Už odmala měla spoustu zájmů a neuměla si vybrat pouze jeden z nich. Občas jí říkali *cácorka*. A právě tahle *cácorka* s odhodláním, přesvědčením a jistotou v hlase odpovíděla:

„Až budu velká, budu herečkou a malířkou obrazů.“ To ještě nevěděla, jak moc ji tenhle moment bude na její životní cestě provázet. Jak moc pro ni bude tento okamžik klíčový. Kate ani na jednu jedinou sekundu nezapochybovala o tom, že by to mělo být jinak. Nevěděla ještě, jak to udělá, ale věřila tomu. Celým svým srdcem. Celou svou duší. Celou svou maličkostí a velikostí.

VĚŘILA.

Věděla, že i kdyby z nebe padaly trakaře, ona se stane herečkou a malířkou. Prostě to věděla. Neptejte se mě jak.



Jenže pak přišla puberta. To období, kdy strašně chceme světu a sobě něco dokázat, ale zároveň o sobě pochybujeme. Anebo pochybuje oko-

lí. Případně obojí. Pro někoho to možná znamená příval energie a přesvědčení. Pro někoho spíš první rány a neúspěchy, které nám tam, ať chceme, nebo nechceme, hází zpátečku. Pro někoho možná chaos a zmatek v hlavě. Pro někoho tvrdou realitu, ale taky sladký příběh.

Pro Kate to bylo asi všechno dohromady.

Stále o svém snu věděla, ale někdy bylo zkrátka příliš náročné za ním jít a zvládnout všechny pochyby a nejistoty, které v sobě přes všechnu odvalu, touhu a vášeň, odhodlání a lásku k umění měla.

Sotva se vzpamatovala z horské dráhy plné hormonů a všech intenzivních vjemů, emocí a prožitků, zatukala na dveře dospělost.

To období, kdy už přece máš vědět, co chceš a kam směřuješ! „Ty to ještě nevíš? Jsi divnej. To bys měl vědět. Měl bys to tedy co nejdřív zjistit, než bude pozdě.“

To období, kdy pomalu, ale jistě zapomínáme na ty malé kluky a holky v nás.

To období, kdy se rozhodneme dát přednost něčemu praktickému, protože přece potřebujeme živit sami sebe, rodiny a domácí mazlíčky. Potřebujeme přece „jistotu“.

A tak se na nějaké sny vykašleme. Nebudeme si naivně myslet, že zrovna my jsme ti vyvolení, kterým se to podaří.

Přece si nebudeme myslet, že bych byl zrovna já ten výjimečný nebo ta výjimečná.

„Nebud' vtipnej.“

A právě v tento moment se pomalu, ale jistě vytrácí všechny naše sny a ideály. Někde ve tmě. V podvědomí. Ve všech těch blyštivých vzpomínkách, které nás utvářely a byly naší součástí.

Najednou je s nimi amen.

Necháme je odejít.

Pokud jim to dovolíme, rozpustí se a zahynou ve vakuu zvaném „JEN A POUZE DĚTSKÝ SEN“.





Jednoho dne, když Kate seděla na lavičce ve svém oblíbeném parku a přemýšlela o životě, zapsala si do deníku, který tahala všude s sebou, následující:

Nikdy jsem nepochopila, proč se tak moc dospělých bojí věřit svým snům.

Proč si přestali hrát a radovat se z maličkostí, třeba z toho, jak chutná písek nebo jakou zrovna postaví bábovku.

Proč přestali být zvědaví. Proč se přestali ptát, aby nebyli za hlupáky.

I když já si upřímně myslím, že právě ten, kdo se nezeptá, je často mnohem větší hlupák.

Proč se přestali smát a začali se brát tak vážně.

Proč budou raději vymýšlet plno výmluv, jak by něco nešlo, než aby hledali cestičky, kudy by to mohlo jít.

Proč přestali dělat věci, které je vždy bavily a dělaly jim radost.

Proč raději chodí do práce, která je nebaví, než aby se pokusili naplnit svoji pravou podstatu, kvůli které na tomto světě právě teď, v tuto chvíli jsou.

Proč mají tendence zesměšňovat své vnitřní dítě a dětské sny a vymlouvat se otřepanou frází: „To jsem byl ještě naivní.“

A přiznejme si, děláme to všichni. Nikdy jsem to ale nepochopila, i když už jsem k tomu měla docela nakročeno.

A to je přesně ten důvod, proč píšu tyto řádky.

Abych nikdy, opakuji, nikdy nezapomněla na tu malou cáčorku v sobě.

Protože právě to jsem já. Ta cáčorka, kterou jsem byla v dětství.

Ta, která byla odhodlaná, odvážná a láskyplná.

Ta, která věděla, že se stane herečkou a malířkou obrazů, i kdyby trakaře padaly.

Ta, která kam vešla, tam rozsvítila místnost a lidé ji měli rádi.

Právě proto, že byla sama sebou.

Tou cáčorkou.

A já se tě pokusím nezklamat.

Přála bych si, abychom nezapomínali na to, co je opravdu důležité.

Na ty malý holky a kluky v nás samotných.

Na to, co jsme vždycky měli rádi, ale z nějakého důvodu jsme to přestali dělat.

Možná ze strachu, nebo kvůli něčemu jinému.

Možná taky kvůli tomu, co by na to řeklo okolí.

Přála bych si, abychom se ptali na vše, co nás zajímá.

Abychom objevovali krásu světa a života jako takového.

Přála bych si, abychom se zase smáli a nebrali se tak vážně.

Přála bych si, abychom sami sobě byli těmi nejlepšími partáky.

Nezapomeňme na ty malý holky a kluky v nás.

Na to, co nás vždy bavilo a mohli jsme u toho trávit hodiny a čas se jakoby zastavil.

Na to, co milujeme a co je naše vášeň.

Protože právě tady se často skrývají ty největší poklady.

V té nejčistší, nejupřímnější a nejryzejší podobě nás samotných.

Přála bych si, abychom byli těmi nejlepšími spisovateli svých životních příběhů.

Protože přesně o tom to je.

Příběh pro všechny, kteří nezapomněli na kus toho malého dítěte v sobě.

Příběh pro ty, kteří na něj zapomněli.

Příběh pro všechny.

P. S.: Nikdy není pozdě si vzpomenout.

Tvá Kate

2. Krok do neznáma

Realita je ovšem někdy trochu jinde. Kate bylo čtyřiadvacet, snažila se rozjet svou hereckou kariéru, ale moc se jí to nedařilo. Na její vkus to šlo pomalu. To byla ta její netrpělivá povaha a impulzivnost. Chtěla nejlíp všechno a nejlíp hned. Snažila se být trpělivější, ale občas ji přepadl pocit úzkosti, že jí ujíždí vlak a ona něco nestíhá. A navíc měla na sebe velmi vysoké nároky.

Čas od času sice zašla na nějaký casting, občas jí vyšla i nějaká epizodní role, ale na nějakou větší příležitost prozatím čekala. Pořád cítila, že ještě neukázala, co v ní je.

Obrazů sice pár prodala, ale rozhodně se nedalo mluvit o novém Picassovi. A co se vztahu s muži týče, byla to jedna velká tragikomedie.

Kate byla cílevědomá, snaživá a především tvrdohlavá, takže když si vzala něco do hlavy, nepustila se toho jen tak. Ale i ona už začala pociťovat, že ji to přestává všechno bavit. Neměla žádnou motivaci. Ztrácela nadšení a radost, kterou z toho ze začátku měla.

A když jí přišel zamítavý dopis, že ji nevzali na vysněnou školu, i když se připravovala více než rok, byla to jedna z posledních kapek.

Ta úplně poslední přišla v pondělí prvního května 2019, kdy si ji šéf zavolal do kanceláře na kobereček.

„Podívejte, Kate, musím s vámi mluvit. Poslední dny se mi vůbec nelíbí, jak pracujete. Připadá mi, jako byste byla myšlenkami úplně mimo. Mimo tuhle budovu. A možná i mimo tenhle svět. Ehm. Minulý týden jste opět špatně poslala faktury a byla jste nepříjemná na klienty. Na jednoho z nich jste málem vylila kávu. A to ani nemluvím o vedoucím oddělení marketingu, panu Harrisovi, který si stěžoval na

vaši pracovní morálku a nasazení,“ odkašlal si padesátiletý chlapík v obleku, který mu praskal ve švech. Pan Fuller. Nesympatický už od pohledu. Měl brýle, pleš, nadváhu, vážný výraz ve tváři a pokřivené obočí. Působil opravdu nepříjemně.

„Já se, pane Fullere, vážně moc omlouvám, bylo toho na mě poslední dobou nějak moc. Už se to nebude opakovat, slibuji.“

„To máte pravdu, už se to nebude opakovat. Rozhodl jsem se vám dát výpověď. Neberte si to osobně, slečno Johnsonová, ale myslím si, že práce v korporátu není pro vás. A nezapomeňte prosím předělat ty faktury.“

Povýšeně se usmál a odkráčel z místnosti. Ani Kate nepodal ruku. A tak tam zůstala sedět sama na té drahé koženkové židli v upnutém lososovém kostýmku, který jí na rozdíl od obleku pana Fullera seděl přesně na milimetr. Sama, se štosy lejster, smluv a faktur, které ještě bude muset zpracovat a poslat. V lodičkách, ze kterých ji každý den akorát bolely nohy a záda. Nejraději by jednu z nich právě teď hodila po panu Fullerovi. V duchu slíbila sama sobě, že mu ještě ukáže, jak moc se v ní zmylil. A najednou věděla, že to musí udělat.

Že je to nezbytné pro další životní kapitoly, které ještě jednou napíše.

Samozřejmě že měla obavy. Nevěděla o tom vůbec nic. Bála se, jestli to zvládne, když neměla absolutně žádný orientační smysl ani fyziku. S oblibou o sobě říkala, že má spíš orientační nesmysl. Dokázala se totiž ztratit úplně všude a za každé situace. I ve své rodné vesnici. A s kondicí na tom nebyla o moc lépe. Její osobní rekord bylo patnáct kilometrů za jeden den, ale pouze jednou v životě, na školním výletě. A důležité je taky dodat, že to ušla kvůli svému kamarádovi, kterého tajně milovala a snažila se mu zalíbit. Nechtěla být za bábovku, to dá rozum. To jí tehdy bylo asi třináct a další dny totálně odpadla, jak ji bolely nohy a zadek. Nakonec to s ním stejně nedopadlo a skončilo to jen u valentýnky...

Teď neměla žádnou motivaci v podobě někoho, kdo se jí líbí.

Byla v situaci, kdy se snažila zachránit svůj život, posbírat zbytky sebe samé, rozbité jako skleněná váza na milion kousíčků.

Musela se neustále přesvědčovat, že je to dobrý nápad. Něco v ní, nějaký její vnitřní hlas, jí ale našeptával, doslova ji vybízel:

„Běž. Nebudeš litovat! Tvá intuice a ta cesta tě povedou. Musíš jít.“

Měla pocit, že nemá na vybranou. Buď půjde a něco se svým životem udělá, nebo se bude dál potloukat v osamělosti, zoufalství a bezradnosti.

Teď, anebo nikdy.

No to se lehko řekne, ale to není jen tak. Odpoutat se od toho života, co mám tady doma. Od mámy, táty, svého bytu, který není dokonalý, ale i tak ho mám ráda, práce, kterou sice nesnáším, ale pořád je to práce, která mě živí. Teda moment, já už vlastně nemám práci, uvědomila si Kate a musela se tomu zasmát. No tak teda odpoutat se taky od přátel, hlavně od Lucy a Marilyn, které mě znají od hlavy až k patě a pomůžou mi vždy, když to nejvíc potřebuji. Co když tam taky budu potřebovat pomoc? Ale především se odpoutat od těch všech vztahů, které jsou sice tragikomické, ale tak nějak mě drží při životě. Ano, já vím, že to musím udělat. Mám v sobě tolik otázek a potřebuji na ně znát odpovědi. Nebo se alespoň pokusit je najít. Víím to. Ale taky mám strach, rozumíš? No tak jo, uznávám, mám hlavně strach. Práci stejně už nemám, byt si zase najdu a rodina a přátelé beze mě chvíli vydrží. Vydržím ale já sama se sebou? Nebudu to chtít hned první den vzdát? Co když mě někdo znásilní, přepadne nebo unese? Co když zjistím něco, co nechci? A proč chci jít vůbec sama? Je to dobrý nápad?

Celé odpoledne hledala levné letenky. Ještě stále nebyla přesvědčená, že do toho půjde. Rodičům řekla, že už je rozhodnutá. V hloubi duše to tak ale úplně nebylo. V hloubi duše byla pořád ta malá Kate, ta malá dušička. Ta Kate, která se nikdy nevydala na cestu sama. Cítila v sobě dobrodruha, který jí vyloženě vybízel k tomu, aby se odhodlala. Cítila neskutečnou potřebu a chuť i touhu po poznání. Tak, jako když v sedmnácti odjela hrát divadlo do Francie. Tenkrát taky nikoho neznala, neuměla dokonale francouzsky, a ani neměla moc peněz. Prostě ucítila, že do toho má jít, a tak do toho šla. Odehrála pár představení,

kde si jí sice nevšiml žádný oscarový režisér, ale i tak byla spokojená a vrátila se domů, aby udělala talentové zkoušky na vysněnou školu. A toho dobrodruha, který se v ní čas od času probouzel, cítila i teď. Teď, nebo nikdy. Právě teď, ve svých čtyřiaadvaceti cítila, že je ten správný čas. Cítila, že když to neudělá, bude si to jednou vyčítat. Tak, jako by si vyčítala, kdyby zapomněla na tu cícorku v sobě. Tušila, že to sice bude náročné, ale na druhou stranu věděla, že právě ty kroky do neznáma ji naučí nejvíc. Že to prostě občas musí trochu bolet, aby to pak mohlo být krásné. Že to není zadarmo, ale výsledek bude stát za to. Alespoň doufala. A vlastně ani nechtěla mít žádná očekávání.

Bylo to teď, nebo nikdy.

Zadávala se na nástěnku, kde měla citát svého oblíbeného autora Paula Coelho: „Protože zázrak života pochopíme jen tehdy, když dovolíme, aby se stalo nečekané,“ a ucítila znamení. V tu chvíli už věděla. Na nic nečekala a jediným kliknutím odsouhlasila koupi letenky. Zadala číslo karty, vyplnila osobní údaje, ještě jednou se nadechla a vydechla a jediným kliknutím na „ZAPLATIT“ nejspíš změnila svůj život. Jde naproti své cestě za poznáním.

No to bude jízda, pomyslela si.

„Tak jsem to udělala. Mám letenku. Teď už není cesty zpět,“ prohlásila s úsměvem a hrdostí v hlase v obýváku. Rodiče se na ni vyděšeně podívali.

„Ve středu letím a ve čtvrtek ráno se vydávám na pěší pouť do Santiaga de Compostela.“

Cesta, po které už určitě nebude nikdy ta samá Kate jako předtím.

Cesta, na kterou bude možná vzpomínat celý život. Alespoň tak se o tom všude psalo.

Kate bylo ale jedno, co se o té cestě psalo, Kate prostě cítila, že má jít.

A když Kate něco cítila, málokdy jí to rozmluvili.

Byla dost tvrdohlavá.

3. Talentové zkoušky



„Číslo 563 jde na řadu. Je tady někde prosím Kate Johnsonová?“ ozvalo se z místnosti, která jí trochu naháněla strach. Po asi šestihodinovém čekání je to konečně tu. „Ano, tady,“ špitla trochu nervózně. Na sobě měla dlouhé, zářivě žluté šaty v retro stylu. Rovné polodlouhé hnědé vlasy měla rozpuštěné, jen pár pramenů sepnula barevnou sponou. Její drobný obličej zdobily velké zelenošedé oči a dlouhé řasy, které občas jemně přejela řasenkou, aby jim tak dodala na objemu. Na rty si nanasla svou oblíbenou červenou rtěnku. Jinak se moc nelíčila, ale rtěnku – tu nosila skoro pořád.

Slušelo jí to. Možná k tomu přispěl i fakt, že se dobře vyspala.

Dnes si přivstala, aby vše stihla. Obecně totiž byla spíše sova než ranní ptáče a s dochvilností měla často problém. Dnes ale šlo o hodně. A když jí o něco šlo, byla schopná dorazit na minutu přesně.

Ačkoli milovala snídaně, tentokrát se Kate odbyla pouze ovocným jogurtem a čajem, který ani nestihla vypít. Přece jen měla trochu stažený žaludek trémou. Do krabičky si nachystala čerstvé ovoce, do lahve nalila vodu s citronem a nezapomněla ani na svou oblíbenou čokoládu. Na nervy, odůvodnila si. Oblékla si šaty, do batohu přibalila tepláky s tričkem v černé barvě, popadla texty, sluchátka, svou oblíbenou knihu a vyrazila. Když jela v tramvaji, propěvovala si a lehce se pohupovala do rytmu. Cítila vzrušení. Lidé, hlavně tedy mužská část, se za ní otáčeli. Kate se usmívala. Přímo zářila na dálku. Pár pih, které se vždy objevily, když se na její světlé tváři roztancovaly sluneční paprsky, jí dodávalo nenucený šarm. Žluté retro šaty zdůrazňovaly štíhlou postavu. Cítila se dobře. Žensky. Elegantně. Sebevědomě.

A přitom Kate rozhodně nebyla z těch, které by svou krásu zneužívaly. Naopak byla vždy na všechny okolo moc milá a užívala si, když mohla někomu svým úsměvem a rozpoložením rozzářit den. Nepřipadala si nějak výjimečná. Ani se nikdy nechovala povýšeně nebo namyšleně. Měla spoustu kamarádů a známých. Dost často se jí svěřovali, protože cítili, že můžou. Že to Kate nepoužije proti nim, protože je empatická, hodná a citlivá. Hodně citlivá. Což byla výhoda, ale někdy také nevýhoda, říkala si.

Slunce dávalo najevo, že se probouzí. I Kate se snažila probudit do krásného, pro ni dosti důležitého dne. Jela na talentové zkoušky na svou vysněnou uměleckou školu. Chtěla být herečkou a malířkou. Malování ale studovat nikdy nechtěla, protože se bála, že by jí to zevšednělo, a tak se rozhodla, že se zkusí znovu přihlásit na herectví. Už to totiž jednou zkoušela a nevyšlo to. Tenkrát jí ale bylo osmnáct a možná ani sama nevěděla, jestli to vážně chce. Možná se bála, že by ji to nějak semlelo. Možná ještě nebyl ten pravý čas.

Teď už to vnímala jinak. Měla za sebou nějaké zkušenosti, dospěla. Zahrála si pár rolí v amatérském divadle v rodné vesnici a v sedmnácti odjela hrát divadlo do Francie, což byla pro ni asi prozatím největší zkušenost. Také se objevila v jednom celovečeračku a několika menších studentských filmech. Kate to prostě náramně bavilo.



Jednou v létě, když jí bylo asi devět let a byla na prázdninách u svých prarodičů, ji dědeček vzal s sebou do práce podívat se, jak se natáčí film. Měl totiž na place nějaké kamarády a čas od času jim přišel vypomocet, i když už byl tenkrát v důchodu. Ten svět ji úplně očaroval. Připadala si jako Alenka v říši divů. Byla ohromena tím, jak to všechno funguje, jak každý přesně ví, co má dělat. A jak se herci dokážou za pár chvil změnit v někoho úplně jiného. A i když je to určitě hodně práce,